

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Indtægter til Sundhedsstyrelsen i form af autorisationsgebyr på ca. 300.000 kr. det første år og herefter på ca. 22.000 kr. årligt	Øgede udgifter til Sundhedsstyrelsen i forbindelse med autorisationsordningens etablering, som afholdes inden for Sundhedsstyrelsens økonomiske ramme.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Lidt øget administration i forbindelse med Sundhedsstyrelsens etablering og løbende registrering af den nye autorisationsordning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Ingen EU-retlige aspekter	Ingen EU-retlige aspekter

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det fastslås i bestemmelsen, at de personer, der har autorisation som radiograf, har eneret til at benytte betegnelsen radiograf, svarende til hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner.

Til § 2

Den reviderede radiografuddannelse er reguleret i bekendtgørelse nr. 233 af 30. marts 2001, og udbydes fra 1. september 2001. Ved autorisationsordningen sikres det, at grundlaget for autorisation er til stede i den enkelte uddannelsesinstitutions studieordning, idet Sundhedsstyrelsen afgiver udtalelse herom til Undervisningsministeriet, forud for ministeriets godkendelse af uddannelsen.

Det fremgår af uddannelsesbekendtgørelsen, at uddannelsen kvalificerer de studerende til at planlægge, udføre, evaluere og dokumentere radiografiske opgaver inden for diagnostik, behandling, sundhedsfremme og sygdomsforebyggelse, herunder strålebeskyttelse, så de studerende herved opnår handlekompetence inden for radiografernes professionsområde.

Uddannelsen giver ret til betegnelsen professionsbachelor i radiografi.

Til § 3

Hensigten med bestemmelsen i § 3, stk. 2, om nægtelse af at meddele autorisation til personer, der er farlige for deres medmennesker, er at undgå tilfælde, hvor de uddannelsesmæssige betingelser for meddelelse af autorisation er opfyldt – og autorisationen derfor skal meddeles – selv om det står klart, at autorisationen på grund af den pågældendes personlige forhold umiddelbart derefter må fratages vedkommende i medfør af reglerne i § 5.

Det bemærkes, at vendingen ”legemlige eller sjælelige mangler” svarer til de kriterier, der er opstillet i andre autorisationslove og centralstyrelsesloven (§ 5, stk. 1, nr. 1). Det understreges i denne forbindelse, at legemlige mangler ikke i sig selv vil afskære vedkommende fra autorisation, idet manglen skal have en sådan karakter, at der ikke vil kunne kompenseres for den legemlige mangel, f. eks. ved ændret indretning af arbejdsplads m.v., og at vedkommende herefter ikke antages at være til fare for andre, sådan som der grundlæggende stilles krav om af hensyn til patient-sikkerheden. Princippet om, at der ikke må diskrimineres mod mennesker med handicap og ikke må stilles hindringer i vejen for deres beskæftigelse, følges således.

Det gebyr for autorisation, der efter § 3, stk. 3, fastsættes af indenrigs- og sundhedsministeren, forudsættes som anført at blive på 270 kr., hvilket svarer til ge-